

Regina satte sig på trappetrinet og lagde armene om Ulrike og efter de havde grædt sammen og Ulrike endelig var i stand til at gå op til sig selv, slog det hende, at ingen af dem havde nævnt Pia under hele deres grusomme fremtidsplanlægning.

Hendes søvn var urolig, afbrudt af halvvågne stunder, hvor hun bildte sig ind, at murstenene drev af tårer. Da hun vågnede, var hendes øjenlåg klistret sammen af gråd og hun lå helt stille. Hun havde drømt om Siegfried – han kom kørende ind i soveværelset på motorcykel, en gammeldags Nimbus. Han standsede foran hende og i sin kvide skreg hun efter sin far, for Siegfried udstrålede så stor ensomhed, at det var strengt forbudt at møde ham.

Men ingen kom hende til hjælp og Siegfried blev siddende på sin motorcykel, ind til hans ensomhed havde lagt sig ud over hele hendes soveværelse.

Hun kendte til natdrømme, der gjorde hende livløs næste dag. Men hun huskede sjældent drømmenes billeder og havde tit tænkt, at glemslen måtte være en nødvendig selvbeskyttelse mod en form for brutalitet hinsides fatteevnen.

Kun ikke denne morgen. For selvom de absurde billeder hurtigt falmede, var der ingen glemsel at finde og bag nethinden blev Siegfried fra Alsace-Lorraine ved med at bære sit kors, stoisk som et slagtedyr.